

Holly Webb

Baikštus kačiukas Semis

Alma littera

Pirmas skyrius

– Iki, mam! – pamojo Ema mamai, nuvažiuojančiai duobėtu keliuku, vedančiu į Gebenių kranto žirgyną. Ji žvalgėsi, gal kur pamatys savo geriausią draugę Keirą, bet išvydo tik kitus vaikus, su kuriais jodinėdavo pirmadieniais. Iš tikrųjų ji norėjo pasisveikinti su poniais ir arklidėse gyvenančiomis katėmis.

Ema ne visuomet matydavo kates – jos buvo labai baikščios, bemaž laukinės. Ji net nežinojo, kiek jų čia yra, tiesą sakant, niekas nežinojo. Liza, kuriai priklauso jojimo mokykla, manė, kad penkios. Bet Ema buvo beveik tikra, kad šešios, ir liesas rusvas katinas, kad ir kaip būtų keista, yra du liesi rusvi katinai. Kartą ji matė jų vaikštinėjančius ant stogo, kai vos prieš akimirką jis šildėsi saulutėje aptvare.

Liza paduodavo katėms vandens ir ėdalo, bet tik kartą per dieną. Daugiausia jos ėdė tai, ką sumedžiodavo. Jos užsidirbdavo išgaudydamos aplink arklides šmižinėjančias peles ir žiurkes, kad tos nesugraužtų arklių pašaro.

– Sveikas, Linksmuti, – sumurmėjo Ema plekšnodama nosį pilkam arkliai, kuriuo dažniausiai jodinėjo. Ponia supunkštė ir iškišo galvą virš gardo durelių. Jis patenkintas bakstelėjo jai delną, ieškodamas obuolio ar morkos. Žinojo, kad Ema visada jam atneša skanėstų. Mergaitė sukikeno ir ištiesė morkos gabaliuką. – O kai

pajosim, jei būsi geras, turiu tau kelis traškučius, – sušnibždėjo. – Tik nesakyk kitiems. Nueisiu pasakyti Lizai, kad aš jau čia, ir grįšiu.

Eidama pas Liza, Ema žvalgėsi, tikėdamasi pamatyti kates, tačiau nė vienos niekur nesimatė. Ji priklausė ir dirstelėjo po tulpėmis darželyje. Rusvas katinas (bent jau vienas iš rusvų katinų) gyveno gėlyne ir kartais leisdavosi paglostomas. Ir tikrai, gulėjo ten susisukęs į kamuoliuką. Jis pramerkė geltonai žalias akis ir dėbtelėjo į ją. Aiškiai nenorėjo būti judinamas.

Ema atsiduso ir stumtelėjo kontoros duris.

– Sveika, Liza. Mama atvežė mane kiek anksčiau, kad galėčiau pasisvei-

kinti su poniais. Norėjau paglostyti ir Tigę, bet neradau.

Tigė buvo Emos viena iš mėgstamiausių žirgyno kačių. Ji buvo juoda, ilgesnio kailio nei kitos, stora pūkuota uodega. Be to, ilgiausiai gulėdavo saulėkaitoje tvarkydama puikųjį kailį, rankiodama iš jo šieno nuotrupas.

Pamačiusi Emą Liza nusišypsojo, bet dabar jos šypsena išblėso.

– Nemačiau jos jau keletą dienų. Pradedu kiek nerimauti. Žinau, kad šios katės nėra tikri naminiai gyvūneliai, jos vaikšto po apylinkes, bet Tigė draugiškiausia iš jų. Ji nepradingsta taip, kaip Siuzė ar Džindžeris, ir visą laiką sukiojasi kieme.

Emą linktelėjo ir susiraukė.

– Kiek pamenu, atvažiavusi į žirgyną visada ją pamatydavau.

– Aną kartą ji buvo tokia išalkusi, bet taip ir nepriėjo prie dubenėlio, – atsiduso Liza. – Tikrai būčiau ją pastebėjusi.

Ema pažvelgė į dubenėlius. Liza dėlėjo juos kieme prie suoliuko, kuris buvo po mediniu stogeliu. Ten ėdulas likdavo sausas, o bailioms katėms

nerieikėdavo eiti į vidų. Ema nusišypsavo, pamačiusi Siuzę – liesą mažą rainiukę, sliūkinančią pasižiūrėti, gal dar bus kas nors likę. Bet tuoj ir vėl atsisuko į Lizą.

– Tai... Tigė nebuvo atėjusi paėsti jau dvi dienas? – paklausė susirūpinusi.

Liza papurtė galvą.

– Čia, man rodos, ne. Ji puiki medžiotoja, taigi turbūt daugiau prisime-džiojo. Vis tiek norėčiau ją pamatyti.

Ema prikando apatinę lūpą.

– Gerai, kad žirgynas ramioje vietoje, – lėtai pratarė. Jos tetos Greisės katiną Viskį prieš keletą metų partrenkė mašina ir rimtai sulaužė koją. Dabar jam jau geriau, bet teta Greisė nemėgsta, kai jis išeina pasivaikščioti priešais

namą. Ji kas kartą mėgina parvilioti jį vidun, kad tupėtų šiapus tvoros.

Liza nusišypsojo.

– Tikrai. Nėra dėl ko nerimauti.

Vis dėlto Ema nesijautė geriau. Kur Tigė galėjo nuklysti?

– Šiaip ar taip, – smagiai tarė Liza, – mums reikia eiti. Kiti vaikai jau bus susirinkę. – Ji pasilenkė ir apkabino Emą per pečius. – Nusiramink. Juk žinai, kokios

tos katės, ypač puslaukinės. Tik nukabiname nosis, o jos, žiūrėk, jau vaikštinėja lyg niekur nieko.

Emma nusijuokė. Bet ji vis tiek norėjo, kad Tigė vaikštinėtų *dabar*.

Gal dėl to, kad ji vis mąstė apie Tigę, o gal tiesiog buvo nesėkminga diena, tačiau tą rytą Emmi viskas nesisekė. Pabalnoti Linksmutį užtruko visą amžinybę. Jis neramiai stovėjo – vis purtėsi ir trypinėjo, kramsnojo jos švarkelį. Galiausiai vedamas lauk užmynė jai ant kojos.

– Ar viskas gerai? – paklausė jos draugė Keira, kai šiaip ne taip nusigavo prie vartų. – Atrodai šiek tiek įsitempusi.

– Linksmutis yra tiesiog... Links-

mutis, – atsiduso Ema. – Jis mielas, kai nori, bet...

Keira šyptelėjo ir sulinksėjo.

– Žinau. Gal jis kažko susijaudino.

– Jis visuomet susijaudinęs!

– Ar pasiruošusios, mergaitės? –

Liza atėjo patikrinti, ar paspręstės tvirtai susegtos. – Dabar kliūtys truputį aukštesnės nei praeitą savaitę, bet jūs puikiai galite jas įveikti. Tik neleiskite poniams per daug įsibėgėti.

Šiek tiek susierzynusi, Ema linktelėjo. Jai tikrai patiko Linksmutis. Švelnesni poniai, tarkim, Keiros Jazminė, nėra tokie išraiškingi kaip smarkusis širmis. Bet ji nujautė, kad šiandien nuraminti Linksmutį ir išlaikyti jį susikaupusį nebus taip pa-

prasta. Laimei, jie bėgo pirmi, kol Linksmutis dar nepradėjo nuobodžiauti. Jojant greitai, veržliu poniu, apėmė jaudulys, ir Ema, įveikusi antrą kliūtį, plačiai nusišypsojo.

Tada viskas pradėjo tik blogėti. Galbūt Linksmučiui nepatiko nauji spalvoti skersiniai, kuriuos Liza panaudojo trečiajai kliūčiai. Jis apibėgo ją iš kairės, užuot peršokęs. Ema darė viską, kad jį paragintų, bet Linksmutis buvo nusiteikęs ryžtingai – jis metėsi į šoną, ir vargšėlė slystelėjo nuo balno. Tai buvo siaubinga – užsitęsusi akimirka, kai Ema suprato krintanti. Netrukus ji dunkstelėjo ant žemės skaudančia ir išnarinta kulkšnimi, o greta jos stovėjo Linksmutis, tarsi būtų atsiprašinęs.

– Ema! – pripuolė Liza pagriebdama Linksmučio vadeles ir paduodama jas Keirai. – Palaikyk, Keira, kol apžiūrėsiu Ema.

– Atrodo, jojau nepakankamai tiesiai, – tarė Ema ir susiraukė mėgin-dama atsistoti. – Oi, mano kulkšnis...

Liza švelniai užčiuopė kulkšnį pro batą.

